

[Dorte Bennedsen]

dokumenterede frygt for, at sådanne krav ville kunne skade vor eksport og dermed vore arbejdspladser.

Vi er i socialdemokratiet tilfredse med, at miljøministeren har reageret så forholdsvis positivt. Når det drejer sig om farve- og aromastoffer, er vi enige med ministeren, når han siger: det ville være ønskeligt, at de ernæringsmæssigt vigtigste basislevnedsmidler var fri for farve- og aromastoffer. Men vi må til gengæld erklære vor uenighed, når det et par gange siges i redegørelsen, at ønsket om friholdelse mere er holdningsmæssigt end sundhedsmæssigt begrundet. Jeg formoder faktisk, at denne udtalelse er en lille lapsus fra ministerens side, men hvis det ikke skulle være tilfældet, vil jeg i hvert fald anbefale ham at læse i allergirapporten på side 43, hvor det hedder:

»Da udløsning af intolerancereaktionerne er afhængige af den mængde stof, der indtages, anbefaler arbejdsgruppen, at der foretages en nøje revision af de tilladte mængder af farvestof med henblik på at få disse nedsat til et absolut minimum. Det må igen overvejes, om man ikke kunne mindske risikoen for reaktioner hos personer med intolerance ved at fjerne farvestofferne fra de vigtigste levnedsmidler, de såkaldte basislevnedsmidler.«

På denne baggrund synes jeg nok, at ministeren kommer – hvis jeg skal udtrykke mig pænt og urbant – noget let om ved de sundhedsmæssige problemer, som foreligger på dette felt.

I socialdemokratiet mener vi, det er vigtigt, at vi får denne friholdelse igennem, men samtidig erkender vi, ikke mindst i lyset af levnedsmiddelinstuttets rapport, at det vil være rimeligt, at der indføres en dispensationsbestemmelse, vel at mærke en bestemmelse, der skal administreres stramt. Jeg tænker her på produkter, som spiller en væsentlig eksportmæssig rolle, men som næppe kan siges at være basislevnedsmidler herhjemme, f.eks. visse specielle ostetyper.

Derimod tager vi afstand fra ønsket om en dispensation, der skulle fungere således, at afviste eksportprodukter eller fejlproduktioner skulle kunne sælges på hjemmemarkedet, idet vi er enige med levnedsmiddelinstuttet om, at imødekommelse af dette ønske kunne føre til, at vores levnedsmiddellovgivning ikke må være strengere end i de eksportlan-

de, som yder forbrugerne den ringeste beskyttelse.

Når erhvervsorganisationerne går imod friholdelse, bl.a. med den begrundelse, at det kan hindre en produktudvikling, må jeg erklære min uenighed. Tværtimod vil danske landbrugsproducenter og fabrikanter her kunne få en udfordring til produktudvikling.

Jeg vil også godt føje til, at det jo heller ikke er alle, der mener, at fantasien til produktudvikling blomstrer lige stærkt i alle erhvervene. Jeg vil gerne citere fra Landsbladet fra den 18. november, hvor fiskeriminister Grove siger, at landbruget må gå ind i en nicheproduktion, og at dette forudsætter produktudvikling. Det hedder derefter:

»Man kan jo sige det meget firkantet: hvad udvikling er der sket med bacongrisen i de sidste 40 år? Der er næsten kun sket den udvikling, at der er kommet til at stå Ess-Food på de lastbiler, der kører rundt med grisene. Jeg mener, at inden for både dette område og alle andre områder burde man have haft en produktudvikling.«

Helt så skarpt ville jeg måske nok ikke udtrykke mig, men på den anden side må der nok være noget om snakken, når et landbrugskyndigt regeringsmedlem siger det. Det er i hvert fald givet, at et erhverv som landbrugserhvervet i højere grad burde have tænkt på produktudvikling. Så var man også blevet fri for at komme i den situation, som lederen i det samme nummer af Landsbladet giver udtryk for, når det siges:

»Hvis hele befolkningen indretter deres kost efter de principper, der er fremherskende i debatten om ernæringspolitik, kan det i alle tilfælde i en periode få voldsomme konsekvenser for dansk landbrug . . . Dette kan medføre en »regning«, som må betales – af samfundet eller af andre.«

Her må man jo nok sige, at hvis dansk landbrug i tide havde tænkt på produktudvikling, havde det ikke behøvet at være bekymret for, at det ikke kunne følge med i nogle ernæringsmæssige principper, som det i øvrigt ikke tager afstand fra. Det er nok den voldsomste kritik af dansk landbrugs manglende produktudvikling, der er kommet til orde her i landbrugets eget blad, Landsbladet.

Som det fremgår af det omtalte notat, er ernæringsdeklarationsproblemet et overordentlig kompliceret problem, og det har der-